

Lieve mensen, jong en oud, gemeente van Christus

Wat een vreemde lezing
dacht ik in eerste instantie.
Wat moet ik hier nu mee?
Ik kom niet om vrede, maar het zwaard?
Een wig drijven tussen mensen?
Je vijanden zijn je eigen huisgenoten.
Hoe moet je deze opmerkingen van Jezus verstaan?
In de laatste verzen zit gelukkig
nog een keerpunt en iets over welkom zijn.
Tijdens de inleiding met de kinderen had ik het daar over.
Wie is welkom in je huis?
De een vast meer dan de ander.
En stel nu dat God bij je zou aanbellen.
Nou dat kan natuurlijk niet
denken niet alleen de kinderen,
maar wij waarschijnlijk allemaal.
Het is ook beeldtaal.
Jezus zegt tegen zijn leerlingen:
Mensen die voor jullie als mijn leerlingen
de deur open doen, doen voor God de deur open.
Het gaat er dus om
of mensen bereid zijn open te doen
als Gods Rijk voor de deur staat.....
of de keuze leef je liever voor jezelf?
Daar wat over nadenkend schoot me
iets van vroeger, van thuis te binnen,
dat me medegevormd heeft.
Ik was 17 jaar en was kindernevendienstleidster.
Net als nu moest je ook toen de tas doorgeven
aan degene die de week erop nevendienst had.
Zo werd mij de tas gebracht door iemand
die nog niet zo heel lang in het dorp woonde.
Borger, van oorsprong een agrarisch dorp
waar iedereen elkaar kende, ik denk net als Wijhe toen ook,
kreeg in de jaren 70 van de vorige eeuw te maken
met uitbreiding en het werd een forenzen plaats.
Veel mensen kwamen toen van buiten Drente daar wonen
en ja die werden import genoemd.

De dorpsbewoners kwamen
altijd via de achterdeur binnen,
maar deze kindernevendienstliedster
belde aan de voordeur.

Ik deed open, maakt een praatje en kreeg de tas.
Mijn ouders zaten in de keuken te koffie te drinken
en vroegen uiteraard: Wie was dat?

'Oh, iemand van kindernevendienst', zei ik.

'Nou en die laat je gewoon aan de deur staan?'
zei mijn moeder.

'Ja hoezo?', zei ik

'Iemand van de kerk laat je niet aan de deur staan,
zei mijn moeder,

en helemaal niet iemand die hier pas woont!

Die mensen behoren zich hier welkom te voelen.

U snapt, er ontspoon zich aan de keukentafel
een hele discussie.

Wie zijn er nu welkom?

Alleen mensen van de kerk?

Of ook anderen?

En wie zijn dan al die anderen?

Uiteindelijk zei mijn vader:

'Als lid van een kerkgemeenschap

behoor je aan ieder mens, omdat het je naaste is,
het gevoel te geven dat hij of zij welkom is!'

Als kerk sta je voor rechtvaardigheid en gastvrijheid,
dat leert de Bijbel ons!'

Het is me altijd bijgebleven dat mensen
zich welkom mogen voelen.

Je kunt je afvragen of het Bijbelgedeelte
dat ook zo bedoelt.

Ik denk dat het dat wel benaderd.

Het gedeelte dat we hebben gelezen
is het laatste deel van de uitzending
van Jezus aan de leerlingen.

Geschreven in een tijd door Matteus
dat joden en de eerste christenen
nog samen naar de synagoge gingen.

Maar de verschillen en denkwijzen
werden steeds groter.

Families werden elkaars vijanden.
En was onderling verraad.
Men was niet meer welkom bij elkaar.
Denk bij ons aan kerkscheuringen.
Zelf in WO 2 toen bijvoorbeeld de vrijmaking
definitief werd en hele families
vanwege geloofsstandpunten uit elkaar dreef
Ze niet meer welkom waren bij elkaar.
Het lijkt dan inderdaad op wat Jezus in de lezing zegt
om je familie te laten vallen omwille van hem.
Maar zelf denk ik dat het er meer om gaat
dat je op eigen benen moet staan.
Als persoon, als kerk en andere
onafhankelijke keuzes durft te maken.
En een keuze voor God is eerder
liefhebbend, vergevend,
rechtvaardig en je welkom weten,
dan oordelend en veroordelend,
zoals vaak gebeurde en nog gebeurt.
De moed hebben om soms zelfs
tegen de stroom van het bestaan in te roeien.
We hebben hier nog de foto's van de familie Aussen staan.
Zij werden opgepakt en vergast in de WO2.
Maar velen hebben in de oorlog,
juist ook gedreven door Gods woord, anderen gered.
Dat is oog hebben voor wat er gebeurt
in je omgeving, je dorp, de wereld.
Dat je als persoon, maar ook als kerk
vanuit rechtvaardigheid en liefde deelt met anderen,
mensen ziet staan en welkom heet.
Op die manier kun je iets van Gods Rijk laten zien,
ook in deze tijd van corona.
Dat je de verbondenheid zoekt en
vanuit ons geloof eraan werken
dat het beter en anders kan.
Niet altijd de gemakkelijkste weg.
Jezus zegt niet voor niets tegen de leerlingen
dat ze weerstand zullen ondervinden.
Dat geldt ook voor ons, maar de tijd is voorbij
dat we alleen kerk binnen de kerkmuren kunnen zijn.

Juist deze tijd leert ons
dat we buiten de kerkmuren aanwezig behoren te zijn.
Onze stem laten horen in de samenleving.
Die discussie bij mijn ouders aan de keukentafel
heeft me toen al geleerd dat je
vanuit Gods naam je naaste welkom heet.
Daarin spreekt God onze harten aan
mogen we erfgenamen zijn van Zijn Rijk.
Moge het zo zijn
Amen.